

ærede Medlem og hans Partifælle i Udvalget har haft stor Betænkelighed ved den i § 13 foreslaaede Adgang til ved kongelig Bevilgning at gøre Undtagelse fra Forbudet mod Ægteskab mellem Svigerfader og Svigerdatter og lignende, thi hele Udvalget og ikke mindst jeg har haft stor Betænkelighed derved. Det er kun i Betragtning af de Oplysninger om visse Tilfælde fra det praktiske Liv, som Justitsministeren har forelagt Udvalget, jeg har fundet mig foranlediget til at anbefale Forslaget om, at der skal kunne gøres Undtagelser, og kun paa den Maade, at der nærmere i Loven skal angives de Omstændigheder, hvorunder Undtagelser skal kunne gøres. Ud fra disse Betragtninger kan jeg anbefale Ændringsforslag Nr. 3 til § 13.

Jeg maa derhos takke det ærede Medlem for, at det ærede Medlem ikke vil stemme imod Ændringsforslag Nr. 10 om Lysning, idet jeg mener, at det er nødvendigt, at dette Ændringsforslag gennemføres, ikke saa meget for Ændringsforslagets egen Skyld som for Lovforslagets, for hele Sagens Skyld.

Angaaende Udtalelserne fra det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) maa jeg, uden at bruge saa stærke Ord, som det ærede Medlem undertiden benyttede, tillade mig at sige, at jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er tilfreds med Udvalgsbehandlingen og ikke, som jeg, er i Stand til at yde Modparten sin Anerkendelse. Hovedsagen er imidlertid, at der indenfor Udvalget har været fuld Frihed og Lejlighed til Forhandling, og jeg kan hertil føje, at der fra vor Side steds har været Villighed til Forhandling. Vi har stillet Forslag, men de er ikke fremtraadt som Ultimata. Og hvad særlig angaar et stort Ændringsforslag, som fremkom fra vor Side, da blev der jo netop under Udvalgsbehandlingen efter Forslag af det ærede Medlem foretaget ikke uvæsentlige Ændringer heri. Jeg vil ingenlunde paastaa, at vi paa vor Side har Eneret paa at være frisindede, og jeg skal hertil føje, at vi ikke har noget imod, at vi betegnes som kirkeligt sindede.

Det ærede Medlem ytrede, at han kunde billige Tanken i vort Ændringsforslag om Forlængelse af Separationstiden i Tilfælde, hvor der var Børn, men var utilfreds med Grundfristen efter Lovforslaget. Jeg forstaar da ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke selv har stillet et Ændringsforslag ud fra den af ham ønskede Grundfrist, gaende ud paa en Forlængelse netop i de Tilfælde, hvor der indenfor Ægteskabet var Fællesbørn. — Hvad Separations-

fristen angaar, skal den efter vort Syn paa Sagen bevirke, at man faar tilstrækkelig Lejlighed til at betænke sig. Det har derfor været nødvendigt at gøre denne Frist passende lang. Desuden vil en passende Separationsfrist kunne bevirke, at man ved Ægteskabs Indgaaelse betænker sig noget mere, end det for Øjeblikket er Tilfældet, paa letsindigt at indgaa Ægteskab.

Med Hensyn til Mindretallets Ændringsforslag tillader jeg mig, efter at de paagældende ærede Ordførere nu har talt og begrundet dem, at fremføre nogle Bemærkninger. Ved den Udvidelse af Lovforslagets § 2, som Mindretallet ønsker, tilsigtes en gunstigere Stilling for de Børn, som er avlet under en Forlovelse, der derefter hæves ved Mandens, Barnets Faders, Skyld, samt tillige en gunstigere Stilling for Barnets Moder, saaledes som det nærmere er udviklet af Mindretallets ærede Ordfører. Den højtærede Justitsminister har i Bemærkningerne til Lovforslaget anført, at Bestemmelserne ikke er tilstrækkelig begrundet, og at de i hvert Fald ligger udenfor Omraadet af det foreliggende Lovforslag. — Jeg maa indrømme, at der kan argumenteres med en vis Stykke til Fordel for Ændringsforslaget, man kender jo allerede noget lignende i den bestaaende Lovgivning, nemlig i Arvelovens § 9; men Flertallet kan dog ikke støtte et Forslag om at indføre de omhandlede nye Bestemmelser i Lovforslaget. Flertallet er i saa Henseende enigt med Kommissionsudkastet af 1913, og selv om man ikke vil lægge Vægt paa den højtærede Justitsministers formelle Betragtninger, stiller Sagen sig dog højt tvivlsom, og der synes at tale saa meget til Ugunst for Ændringsforslaget, at man vel gør rigtigst i at lade dette falde. Spørgsmaalet Børnene efter § 2 maa ikke betragtes isoleret; man maa lægge Mærke til, at Bestemmelsen vistnok gaar Ægtebørn, hvis Arveret kan blive forringet, samt Ægtehustruen temmelig nær.

Jeg har allerede udtalt mig om Spørgsmaalet Lysning og skal ikke komme ind paa det igen.

Med Hensyn til Ændringsforslaget om, at § 17 skal udgaa, skal jeg bemærke, at det beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) ikke er anført blandt Forslagsstillerne, hvilket jeg maa gøre en Undskyldning for. Flertallet har holdt paa Paragraffen, som stemmer med Kommissionsudkastet af 1913 og er anbefalet af hele det kirkelige Udvalg. For øvrigt stemmer den ogsaa med § 9 i Lov af 13. April 1851 om